

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **J. Z.**

skazanego za czyn z art. 189 § 1 k.k. i art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 31 § 2 k.k.

po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 lipca 2023 r.

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 13 lipca 2022 r., sygn. akt IV Ka 1959/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 1005/17/S,

postanowił:

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 523 § 2 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. na podstawie art. 636 § 1, art. 637 § 1 i art. 637a k.p.k. zasądzić od skazanego J. Z. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie wyrokiem z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 1005/17/S, uznał J. Z. za winnego popełnienia w dniu 26 stycznia 2011 r. na szkodę wskazanej pokrzywdzonej czynu z art. 189 § 1 k.k. i art.

197 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 31 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszając jej wykonanie na pięcioletni okres próby. Nadto zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej kwotę 8000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 13 lipca 2022 r., sygn. akt IV Ka 1959/21, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Obrońca aktualnie skazanego J. Z. wniosła kasację od wyroku sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości. W kolejnych punktach podniosła umotywowane zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa, a mianowicie:

1. „art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k.”;

2. „art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k.”;

3. „art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k.”;

4. „art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k.”.

Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie. Wystąpiła również o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia „na podstawie art. 537 § 1 k.p.k.”.

W Sądzie Okręgowym kasacja została przyjęta, a jej odpis doręczono stronom. Prokurator Prokuratury Rejonowej Kraków - Śródmieście Wschód złożyła pisemną odpowiedź na kasację, wyrażając pogląd, że skarga powinna zostać pozostawiona bez rozpoznania jako niedopuszczalna z mocy ustawy, a w razie niepodzielenia tego poglądu – oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Trafnie prokurator zwróciła uwagę, że przedmiotowa kasacja jest z mocy ustawy niedopuszczalna. Wynika to z art. 523 § 2 k.p.k., który stanowi, że kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub

przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co w przypadku J. Z. nie miało miejsca. Ograniczenie to nie dotyczy m.in. kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.), jednak obrońca skazanego takiego uchybienia nie podniosła, ani w treści któregoś z zarzutów, ani w części motywacyjnej skargi. Wobec tego już w Sądzie Okręgowym w Krakowie należało odmówić jej przyjęcia, a skoro to nie nastąpiło, właściwą decyzją było pozostawienie kasacji bez rozpoznania na podstawie wskazanych wyżej przepisów, co skutkowało obciążeniem skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego. Tylko na marginesie celowe będzie zwrócić uwagę, że adwokat jako podmiot fachowy, przy podejmowaniu czynności powinna nie tylko mieć w polu widzenia przepisy obowiązującego prawa, ale też z należytą starannością sporządzać pisma procesowe, czego zabrakło w przypadku przedmiotowej kasacji. Nie jest bowiem zrozumiałe wskazanie w jednym z zarzutów jako naruszonych przepisów art. 280 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k., które w żadnej mierze nie miały zastosowania w sprawie J. Z., jak też wskazanie art. 537 § 1 (zamiast art. 532 § 1) k.p.k. jako podstawy prawnej wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

[K.K.]

[ał]